

Doručování

Případné pochybení v určení místní příslušnosti soudu, vzhledem ke spíše administrativnímu charakteru tohoto druhu příslušnosti, nemůže mít samo o sobě bez dalšího za následek porušení ústavně zaručených práv a svobod účastníka řízení. Skutečnost případné místní nepřislušnosti soudu nezakládá důvod významný pro řádné doručení písemnosti – doručení fikcí. Rozsudek soudu je doručen účastníkovi postupem podle § 49 odst. 4 o. s. ř., i když by soud rozhodující o takovém doručení byl případně v dané věci místně nepřislušný.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 23 Cdo 1471/2016, ze dne 2.2.2017)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci navrhovatele Ing. P. T., za účasti 1) D. Z., zastoupeného Mgr. P.S., advokátem se sídlem P., a 2) JUDr. I. V., o jmenování rozhodce, o návrhu na prominutí zmeškání lhůty, vedené u Okresního soudu v Písku pod sp. zn. 6 Nc 822/2013, o dovolání D. Z. proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 18. 12. 2015, č. j. 19 Co 2419/2015-86, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění :

Krajský soud v Českých Budějovicích, jako soud odvolací, usnesením ze dne 18. 12. 2015, č. j. 19 Co 2419/2015-86, potvrdil usnesení Okresního soudu v Písku (soudu prvního stupně) ze dne 27. 10. 2015, č. j. 6 Nc 822/2013-72, kterým byla zamítnuta žádost D. Z. o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání proti rozsudku Okresního soudu v Písku ze dne 8. 1. 2015, č. j. 6 Nc 822/2013-39, jímž byl v dané věci JUDr. I. V. jmenován rozhodcem.

Odvolací soud vyšel z obsahu spisu, z něhož zjistil, že uvedený rozsudek Okresního soudu v Písku byl doručován D. Z. do vlastních rukou na adresu jeho trvalého bydliště, byl uložen na poště 12. 2. 2015 a fikcí mu byl doručen podle § 49 odst. 4 občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) dne 23. 2. 2015. Předmětný rozsudek napadl D. Z. odvoláním došlým soudu dne 31. 8. 2015, neboť se měl o rozsudku dozvědět až dne 17. 8. 2015 od svého právního zástupce, kterému byl tento den rozsudek doručen společně s předvoláním k rozhodčímu jednání. Odvolací soud posuzoval námitku odvolatele, který má za to, že odvolání podal ve lhůtě, a pro případ, že nebude odvolání shledáno za včasné podané, posuzoval jeho žádost o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání. Zároveň se zabýval námitkou odvolatele, že rozsudek soudu prvního stupně mu nebyl doručen řádně, neboť neměl možnost si doručovanou zásilku na poště vyzvednout, protože se v průběhu února 2015 zdržoval pracovně v cizině, kde se zdržuje pracovně poměrně často, a navíc zásilku od soudu neočekával. Odvolací soud se zabýval i namítanou místní nepřislušností soudu v souvislosti s řádným doručením písemnosti a tvrzením odvolatele o tom, že byl jmenován vyloučený rozhodce.

Odvolací soud konstatoval, že rozsudek považuje za řádně doručení, i když se o uložení D. Z. ve smyslu ustanovení § 49 odst. 4 o. s. ř. nedozvěděl. Mimoto otázka řádného doručení rozsudku nemá podle odvolacího soudu při posuzování návrhu na prominutí zmeškání lhůty a omluvitelnosti důvodu zmeškání lhůty žádný význam, stejně jako odvolatelem namítaná místní nepřislušnost soudu v souvislosti s doručováním písemnosti. Odvolací soud dále dovodil, že bez významu pro posouzení omluvitelnosti důvodu pro zmeškání lhůty je též tvrzení odvolatele o tom, že byl jmenován vyloučený rozhodce. Odvolací soud sdílel závěr soudu prvního stupně, že pracovní pobyt v zahraničí není sám o sobě omluvitelným důvodem zmeškání lhůty ve smyslu § 58 odst. 1 o. s. ř., a to zvláště za situace,

kdy se D. Z. podle svého tvrzení s ohledem na jeho povolání zdržuje v cizině poměrně často, a bylo tedy na něm, zda si z důvodu ochrany vlastních zájmů zřídí adresu pro doručování či nikoliv. Na tomto závěru podle odvolacího soudu nemění nic námitka odvolatele, že neočekával, že by byl subjektem nějakého řízení. Odvolací soud považoval rozhodnutí soudu prvního stupně za správné, když současná právní úprava doručování v civilním řízení je založena na principu odpovědnosti každého adresáta za ochranu vlastních zájmů a existenci doručovací adresy, jak dovedl soud prvního stupně. Odvolací soud uzavřel, že pokud D. Z. pobýval v cizině v období února 2015 a k doručení rozsudku fikcí došlo desátým dnem po uložení zásilky, ke kterému došlo 12. 2. 2015, je zřejmé, že mohl odvolání proti předmětnému rozsudku Okresního soudu v Písku ze dne 8. 1. 2015, č. j. 6 Nc 822/2013-39, včas v patnáctidenní lhůtě podat.

Proti usnesení odvolacího soudu podal D. Z. (dále jen „dovolatel“) včasné dovolání, v němž vymezil přípustnost dovolání v tom smyslu, že napadené rozhodnutí spočívá na právních otázkách, které v rozhodovací praxi odvolacího soudu dosud nebyly vyřešeny, a odvolací soud je podle názoru dovolatele nesprávně právně posoudil. Za neřešenou právní otázku považuje, zda je omluvitelným důvodem, jestliže dovolatel nezajistil přijímání písemností při své dlouhodobé nepřítomnosti v České republice za situace, kdy neměl důvod očekávat jakoukoliv písemnost od daného soudu, a též otázku, zda došlo k řádnému doručení písemnosti fikcí za situace, kdy soud prvního stupně byl k vydání rozhodnutí ve věci místně nepřislušný, a zda tato skutečnost zakládá důvod významný pro rozhodování o prominutí zmeškání lhůty. Podle dovolatele byla odvolacím soudem nesprávně posouzena otázka existence omluvitelného důvodu pro zmeškání lhůty k procesnímu úkonu, jestliže v době doručování písemnosti, z níž mohl nabýt vědomost o probíhajícím řízení, se zdržoval v cizině. Dovolatel navrhl zrušení usnesení odvolacího soudu a vrácení věci tomuto soudu.

Nikdo z účastníků se k dovolání D. Z. nevyjádřil.

Nejvyšší soud České republiky (dále jen „Nejvyšší soud“), jako soud dovolací, postupoval v dovolacím řízení a o dovolání rozhodl podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“), ve znění účinném do 31. 12. 2013 (článek II., bod 2. zákona č. [293/2013](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů).

Dovolací soud posuzoval, zda je v dané věci dovolání přípustné a zda jsou splněny zákonem požadované podmínky, zejména náležitosti dovolání.

Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak, a jedná se o otázku hmotného nebo procesního práva, na jejímž řešení odvolací soud své rozhodnutí založil. Požadavek, aby dovolatel v dovolání uvedl, v čem spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání, je podle § 241a odst. 2 o. s. ř. obligatorní náležitostí dovolání (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2394/2013, publikovaném ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 4/2014).

Předestřel-li dovolatel Nejvyššímu soudu k řešení otázku, zda měla vliv na řádné doručení rozsudku jeho dlouhodobá nepřítomnost v České republice, a zda tato skutečnost je omluvitelným důvodem pro prominutí zmeškání lhůty za situace, kdy neměl důvod očekávat jakoukoliv písemnost od daného soudu, je nutno konstatovat, že na řešení této otázky napadené rozhodnutí založeno není. V přezkoumávané věci odvolací soud založil své rozhodnutí ve věci ohledně prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání proti rozsudku na tom, že pokud byl dovolatel v cizině v průběhu února, mohl včas v

patnáctidenní lhůtě pro podání odvolání počítané od doručení rozsudku odvolání podat, jestliže k doručení rozsudku fikcí došlo desátým dnem po uložení zásilky, ke kterému došlo 12. 2. 2015. Ze skutkových zjištění tedy vyplývá, že v daném případě nebyl D. Z. s ohledem na dikci § 58 odst. 1 o. s. ř. vyloučen z úkonu podat odvolání, jestliže lhůta pro odvolání běžela ještě po návratu dovolatele z ciziny. Případy, kdy se účastník nebo jeho zástupce nemohl z omluvitelného důvodu s písemností seznámit, řeší institut neúčinnosti doručení podle § 50d o. s. ř., avšak D. Z. této možnosti namítat neúčinnost doručení předmětného rozsudku nevyužil. Navíc je možno poukázat na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 12. 1997, sp. zn. 2 Cdon 1270/97, publikované v Soudní judikatuře pod označením SJ 15/98, podle něhož tvrzení o vadném doručení rozsudku soudu prvního stupně není objektivně způsobitelné založit rozhodnutí o návrhu na prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání.

Nejvyšší soud uzavřel, že v této části dovolání, týkající se otázky, zda měla vliv na řádné doručení rozsudku dlouhodobá nepřítomnost účastníka v České republice, a zda tato skutečnost je omluvitelným důvodem pro prominutí zmeškání lhůty za situace, kdy účastník neměl důvod očekávat jakoukoliv písemnost od daného soudu, není dovolání ve smyslu § 237 o. s. ř. přípustné.

Pokud jde o druhou právní otázku, předestřenou dovolatelem, zda místní příslušnost soudu má vliv na řádné doručení písemnosti – doručení fikcí, dovolatel v této části dovolání vymezil přípustnost dovolání ve smyslu § 237 o. s. ř., neboť se jedná o otázku v rozhodovací praxi dovolacího soudu dosud neřešenou.

Nejvyšší soud dospěl k závěru, že pokud odvolací soud posoudil uvedenou právní otázku tak, že místní příslušnost soudu nemá na fikci doručení vliv, je na místě přijmout závěr, že odvolací soud se nedopustil nesprávného právního posouzení otázky vlivu místní příslušnosti soudu na řádné doručení. Uvedený závěr lze podpořit právním názorem Ústavního soudu, přijatým v usnesení ze dne 15. 3. 2001, sp. zn. IV. ÚS 174/99, v němž Ústavní soud, řešící stížnost týkající se rozhodnutí o zamítnutí návrhu na prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání, dovedl, že případné pochybení v určení místní příslušnosti soudu, vzhledem ke spíše administrativnímu charakteru tohoto druhu příslušnosti, nemůže mít samo o sobě bez dalšího za následek porušení ústavně zaručených práv a svobod účastníka řízení. Nejvyšší soud i s ohledem na uvedený právní závěr dovedl, že skutečnost případné místní nepřislušnosti soudu nezakládá důvod významný pro řádné doručení písemnosti – doručení fikcí. Rozsudek soudu je doručen účastníkovi postupem podle § 49 odst. 4 o. s. ř., i když by soud rozhodující o takovém doručení byl případně v dané věci místně nepřislušný.

Dovolací důvod nesprávného právního posouzení podle § 241a odst. 1 o. s. ř. nebyl tedy při řešení této otázky vlivu místní příslušnosti soudu na fikci doručení naplněn.

Na základě výše uvedeného Nejvyššímu soudu nezbylo, než dovolání D. Z. zamítnout podle § 243d písm. a) o. s. ř.

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- [Ustanovení zástupce](#)
- [Náhrada škody](#)
- [Nájemné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odměna advokáta \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)

- [Péče o dítě \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Smlouva o smlouvě budoucí \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Daňová exekuce](#)
- [Cenové rozhodnutí rozporné se zákonem](#)
- [Autonomie vůle](#)
- [Adhezní nárok \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Zmatečnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)